

▲ Az Abigélben Piros Ildikóval. Elhatározta: nem lesz a továbbiakban Vitay Georgina...

Ráttonyi Hajni, Zsurzs Kati, Egri Kati, Bánfalvy Ági – „osztálytársak” Vitay Georgináról.

▲ „Ez a film jelentette az ifjúságukat, a sikert, a népszerűséget”

▲ Az Abigél után közülük többen légius térbe csöppentek

▲ Az Abigél forgatása óta soros kötelék fizte össze a színésznőket

▲ „Mikorelmondta a szörnyű hírt, nem sirt, csak könnybe lábadt a szeme”

Szerencsi Éva (1952-2004)

„Ha ez az út nem járható, majd megyek a másikon”

Éva soha nem panaszkodott. Ahogy a többiek sem. Remek, középkorú színésznők, akiket nem ostromolnak szerepekkel. Aztán némelyikük csendben belehal.

Szerencsi Éváról csak most írnak az újságok. Évtizedekig senki nem kérdezte meg, hogy van. Az Abigél forgatása óta soros kötelék fűzte össze a színésznőket. Ez a film jelentette az ifjúságukat, a sikert, a népszerűséget. Utána azonban közülük többen légius térbe csöppentek.

„Ha időnként összefutottunk, a filmbeli nevünkön is szólítottuk egymást: Vitay, Torma, Bánki, Murai, Kis – mondja Zsurzs Kati. – Engem még mindig az Abigél alapján ismernek meg, ami hízelgő és szomorú is egyben.”

Éva is ellentmondásosan élte meg a sikert. Miután kivitték az Abigélt Olaszországba, egy sorozatfesztiválra, a zsűri őt tüntette ki a legjobb női alakítás díjával, itt-hon azonban szóra sem méltatták. Ez fáj a színésznőnek, és elhatározta: nem lesz a továbbiakban Vitay Georgina...

Egri Kati szerint Évának az sem okozott problémát, ha nem fiatal szerepeket bíztak rá. „Próbált váltani, de nem kapott feladatokat. Még

egy vidéki színházhoz is lement egy nagy drámai szerep kedvéért. Ez az alakítása a rendezőket és a kollégákat is lenyűgözte, nem is gondolták, hogy ilyen mélység van benne, de aztán nem történt semmi. Hihetetlen tartása volt. Azt mondta, hogy ha ez az út nem járható, majd megyek a másikon!”

„Mindig vállalta a korát, nem akart naiva maradni. Alig várta, hogy jó karakter szerepeket kapjon – mondja Ráttonyi Hajni, aki mindvégig barátja volt. – A humora is kiváló volt, sőt a szerep kedvéért csúnya és öreg is tudott lenni.”

„Sokszor beszélgettünk arról, hogy a színészek manapság nem attól népszerűek, hogy melyik darabban milyen alakítást nyújtanak, hanem ha tévéműsort vezetnek, vagy ha botrányosan élnek. Ő a magánéletéről soha nem volt hajlandó beszélni, ez a »divat« mélységesen felháborította” – így Bánfalvy Ági.

Zsurzs Kati télen találkozott utoljára Évával, aki férjével együtt megnézte az egyik előadásban.

„Amikor bejöttem hozzám az öltözőbe, elkerekedett a szemem. Na-

gyon megőrültem, hogy a szakmából egyáltalán kíváncsi valaki a másokra. Nagyon jól nézett ki, boldognak, kiegyensúlyozottnak láttam. Hallottam, hogy beteg volt, de nem akartam kérdezni erről. Reménykedtem, hogy már meggyógyult.”

Legféltebb titkairól, félelmeiről csak egy ember, Ráttonyi Hajni tudott.

„Éva az Abigél forgatása alatt fogadott a bizalmába, s a barátságunk kiállta az idő próbáját. Sokszor volt kétségbeesítő helyzetben szakmailag is és a magánéletében is. Ha bántották, hazament, és magára zárta az ajtót. Nem panaszkodott senkinek, nem akarta, hogy sajnálják. Én egyszer láttam dühösnek, amikor méltatlanul megalázták a színházban, ahol

„Méltatlanul megalázták ott, ahol évekig játszott.”

évekig játszott. Akkoriban egyedül nevelte a fiát, a megélhetése forgott kockán. Kétségbeesett és tanácstalan volt, hiszen ajánlatokkal egyáltalán nem kecsegtették. Nem sokkal később elveszítette az édesanyját, majd kirabolták: az összes értéke mellett elvitték az egyetlen gyűrűt, ami az édesanyjé volt. Ez az időszak volt élete mélypontja, de erős akarattal élete felállt, és tovább ment.”

S amikor már nem is számított arra, hogy valaha boldog lesz, váratlanul rátalált a szerelem. Őt évvel ezelőtt történt, s annyira szép volt, hogy szinte nem is akarta elhinni.

„Amikor András megkérte a kezét, habozott igent mondani, mert attól tartott, hogy majd valami baj történik. Később együtt választottuk ki az esküvői ruhát, s szerencsére minden jól alakult. Velencebe mentek nászútra, s Éva boldogabb volt, mint valaha. Fantasztikus társat kapott, aki a fiát, Imit is elfogadta. Végre családban élhetett, úgy, ahogy mindig is szeretett volna. Sajnos nem élvezhette sokáig. Másfél évvel ezelőtt, amikor diagnosztizálták a betegségét, megkeresett. Amikor elmondta a szörnyű hírt, nem sirt, csak könnybe lábadt a sze-

me. Megfogadta, hogy mindent megtesz, amit az orvosok javasolnak, s gyógy

ni fog. Soha többé nem beszélt róla, pedig gyakran találkoztunk. Én pedig nem faggattam, mert nem akartam visszaélni a bizalmával. Két hónappal ezelőtt összefutottunk az egyik szinkronstúdióban, de miután nem láttam rajta változást, tapintatból nem kérdeztem semmit. A híradóból tudtam meg, hogy meghalt.”